

Arrest

nr. 211 327 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL**

tegen:

de gemeente Zaventem, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Zaventem van 9 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2018 met referthenummer X

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. HALABI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 30 november 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Dit in functie van haar schoonvader met de Nederlandse nationaliteit en op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Zaventem neemt op 9 mei 2018 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 23 mei 2018 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §3, gelezen in combinatie met artikel 58, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 30-11-2017 werd ingediend door:

Naam: [M.S.]

Voorna(a)m(en): [R.]

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...] (Brazilië)

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te / verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

[x] De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie;

Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: Bewijzen ten laste in België en in het land van herkomst of origine.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten het administratief dossier binnen de vastgestelde termijn neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden bijgevolg de door verzoekster vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Verweerder heeft tevens nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verweerder is verder niet ter terechtzitting verschenen en is evenmin vertegenwoordigd. Dit heeft, overeenkomstig artikel 39/59, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, tot gevolg dat zij wordt geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; 21 oktober 2005, nr. 150.057). Een onderzoek van het beroep is derhalve vereist.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 47/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het principe audi alteram partem. Zij stelt tevens dat er sprake is van een motiveringsgebrek, van een miskenning van de bewijskracht van akten en van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster wijst, onder meer, op de bepalingen van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet die twee verschillende hypothesen omvatten, enerzijds de situatie van een vreemdeling die in het herkomstland ten laste is van de burger van de Unie en anderzijds de situatie van een vreemdeling die in het herkomstland deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. Zij betoogt allereerst dat zij, ter staving van haar aanvraag, wel degelijk verschillende documenten heeft overgemaakt om aan te tonen dat zij in het herkomstland en in België ten laste is van haar Nederlandse schoonvader, waaronder haar vroegere verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, bewijzen van samenwonen van 2002 tot vandaag en dit op ononderbroken wijze van 2014 tot 2017, een aankomstverklaring van 2014 met vermelding van het adres van haar schoonvader en een attest dat zij in haar herkomstland geen

eigenaar is van een onroerend goed en aldaar geen inkomen heeft. Zij geeft aan ook de eigendomsakte van een woning te hebben voorgelegd op naam van haar schoonvader. Zij stelt daarnaast in het kader van haar aanvraag, meer bepaald in een door haar voorgelegde begeleidende brief bij de aanvraag, evenzeer te hebben toegelicht waarom zij is te beschouwen als zijnde een ander familielid dat deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie in het herkomstland. Zij is van mening dat de verschillende door haar voorgelegde stukken niet in rekening zijn gebracht en de voorziene motivering niet adequaat is.

3.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

[...]"

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit stelt verder:

"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag."

De in casu relevante bepalingen van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit voorzien ten slotte het volgende:

"§ 1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

[...]

§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4 Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.
[...].”

Verzoekster dient te worden bijgetreden in haar standpunt dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet twee situaties omvat die maken dat een vreemdeling is te beschouwen als een “*ander familielid*” van een burger van de Unie zoals bedoeld in deze wetsbepaling. Enerzijds is er de situatie waarin de betrokken vreemdeling in het land van herkomst ten laste is van de Unieburger, anderzijds is er de situatie waarin de betrokken vreemdeling in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger. Het volstaat dat de betrokken vreemdeling aannemelijk maakt zich in een van deze situaties te bevinden om als “*ander familielid*” van een burger van de Unie te worden beschouwd (“*of*”). Bijgevolg volstaat het evenzeer dat de betrokken vreemdeling ter onderbouwing van zijn of haar aanvraag stukken voorlegt waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij of zij zich in een van deze situaties bevindt, opdat deze aanvraag door het gemeentebestuur voor verder inhoudelijk onderzoek dient te worden overgemaakt aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Verzoekster dient evenzeer te worden gevolgd in haar betoog dat zij ter onderbouwing van haar aanvraag heeft geargumenteed waarom zij, volgens haar, reeds in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Zij verwees hierbij ook naar de voorgelegde stukken die dit standpunt moeten onderbouwen. Niettegenstaande hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing op geen enkele wijze gemotiveerd waarom deze argumentatie en stukken niet aanvaardbaar zijn en niet rechtvaardigen dat haar aanvraag voor verder inhoudelijk onderzoek wordt overgemaakt aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen, wordt aannemelijk gemaakt.

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster betoogt dat zij wel degelijk binnen de gestelde termijn stukken heeft voorgelegd ter staving van het ten laste zijn van haar Nederlandse schoonvader, in België en in het land van herkomst. Zij verwijst naar de verschillende door haar voorgelegde documenten, waaronder haar vroegere verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, bewijzen van samenwoning van 2002 tot vandaag en dit op ononderbroken wijze van 2014 tot 2017, een aankomstverklaring van 2014 met vermelding van het adres van haar schoonvader, een attest dat zij in haar herkomstland geen eigenaar is van een onroerend goed en aldaar geen inkomen heeft en de eigendomsakte van een woning voorgelegd op naam van haar schoonvader. De Raad stelt vast dat verweerder zich niet verzet tegen dit standpunt van verzoekster. Dit standpunt is ook niet als kennelijk ongegrond te beschouwen, waar deze stukken – minstens bepaalde stukken – wel degelijk verband kunnen houden met het leveren van het bewijs van het ten laste zijn. Er blijkt dus niet dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met inachtnaam van de vereiste zorgvuldigheid. Een miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel kan eveneens worden aangenomen.

3.2.3. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Zaventem van 9 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS